

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: D. K., nar.,
státní příslušnost Republika Uzbekistán,

zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým,
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1,

proti

žalovanému: Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie,
sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2022, č. j. CPR-23763-15/ČJ-2021-930310-V241,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 4. 8. 2021, č. j. KRPA-200794-13/ČJ-2021-000022-SV, které bylo potvrzeno. Uvedeným rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 2 roky. Počátek této doby byl stanoven od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování. Současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce uvádí, že správní orgán sice odstranil v návaznosti na pokyn soudu vytýkané nepřezkoumatelnosti, avšak uvedl nové, pro které lze i napadané rozhodnutí pokládat za nezákonné. V odůvodnění rozhodnutí na str. 8 je uvedeno, že: *„Odvolací orgán vzal i v potaz, že se jedná o první porušení právních předpisů ze strany účastníka řízení, věk účastníka řízení, jakož i to, že na území České republiky nepáchal trestnou činnost, avšak vykonával výdělečnou činnost bez povolení k zaměstnání.“* Správní orgán však nezohlednil dané skutečnosti do výrokové části rozhodnutí. V tomto kontextu žalobce uvádí, že výkon nelegální práce představuje samostatnou skutkovou podstatu zachycenou v § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona, pro kterou však žalobce nebyl vůbec řešen. Žalobce pokládá za nezákonné, aby správní orgán doslovně uvedl, že mu v řízení o správním vyhoštění vedeném z důvodu neoprávněného pobytu přitěžuje údajná nelegální práce, pro kterou není řízení vedeno. Žalobce se domnívá, že právní úprava připouští kumulaci jednotlivých skutkových podstat, proto měl-li správní orgán důvody k uložení správního vyhoštění z důvodu nelegální práce a nelegálního pobytu, měl tyto důvody promítnout do právní kvalifikace, avšak není přípustné, aby v řízení vedeném toliko z důvodu naplnění jedné skutkové podstaty pro vydání správního vyhoštění žalobci přitěžovalo naplnění druhé skutkové podstaty, pro kterou řízení vedeno není. Pokud žalobce v rámci provedeného výsledku uvedl, že v České republice vykonával jakési brigády, měl správní orgán takové tvrzení ignorovat a žalobce postihnout za nelegální pobyt (bez toho, aby mu přitěžoval nelegální práci), nebo věc vyšetřit, a poté jej za uvedené postihnout, ovšem tento postup promítnout do vymezení předmětu řízení, resp. právní kvalifikace. Zvolený hybridní postup je dle žalobce nezákonný, neboť správní orgán jasně uvádí, že při posouzení přiměřenosti rozhodnutí přihlédl k řadě polehčujícím skutečnostem, avšak zohlednil i výkon nelegální práce, a to za situace vedení řízení dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
5. Dne 4. 8. 2021 byla u žalobce provedena pobytová kontrola. Kontrolou cestovního dokladu bylo zjištěno estonské vízum typu „D“ MULTI platné od 26. 10. 2019 do 28. 9. 2020. Dále bylo nalezeno vstupní razítko do schengenského prostoru ze dne 4. 2. 2020. Jiný doklad žalobce nepředložil.
6. Při výsledku žalobce uvedl, že přicestoval dne 4. 2. 2020 na biometrický cestovní doklad Uzbekistánu a estonské vízum, které měl platné na dobu jednoho roku. Přiletěl do Lotyšska, poté jel do Estonska, práci ale nenašel. Do ČR přijel v červnu 2020, má zde známé, myslel, že zde bude situace snazší. Od té doby ČR neopustil. Chtěl odjet, ale ve vlasti má dluhy, ty nezaplatí, pokud bude pracovat v Uzbekistánu. V ČR měl brigády na stavbách. Bydlí u různých známých, nemá stálou adresu. Ví, že mu vízum skončilo již v září, ale potřeboval vydělat peníze. Chtěl zůstat, jak dlouho to půjde, byl smířen s tím, že mu hrozí vyhoštění. Svůj pobyt nikam nehlásil. Nemá potvrzení ohledně testu na Covid-19. Přijel za účelem práce. Finanční prostředky na vycestování má. Žádné vazby v ČR

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

nemá. Jeho rodina bydlí nadále v Uzbekistánu, kde má žalobce veškeré vazby a může se tam vrátit. S rodinou je v kontaktu. V Uzbekistánu mu nic nehrozí, je to pro něj bezpečná země. Vycestuje dobrovolně.

7. Součástí spisu je dále závazné stanovisko ze dne 4. 8. 2021 ev. č. ZS52235 se závěrem, že vycestování žalobce do Uzbekistánu je možné.
8. Rozhodnutím ze dne 4. 8. 2021, č. j. KRPA-200794-13/ČJ-2021-000022-SV bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce dva roky. Při stanovení délky vyhoštění byl zohledněn neoprávněný pobyt žalobce na území ČR od 29. 9. 2020 do 4. 8. 2021. Konkrétně správní orgán I. stupně uvedl, že z procesní opatrnosti určil datum vstupu žalobce na území ČR dne 1. 7. 2020, lhůta 90ti dnů, kdy byl žalobce oprávněn na území ČR pobývat na základě estonského víza za účelem turistiky, vypršela ve stejný den jako doba platnosti víza, tj. šlo o neoprávněný pobyt od 29. 9. 2020. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí uvedl, že do doby vyhoštění v délce 2 roky promítl také skutečnost, že žalobce uvedl, že vycestuje dobrovolně.
9. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal s tím, že je sice pravdou, že se dopustil neoprávněného pobytu od 29. 9. 2020 do 4. 8. 2021, avšak vše pod tíhou problematické ekonomické situace. Dále uvedl, že se dopustil toliko ojedinělého vybočení z jinak řádného způsobu života, se správním orgánem spolupracoval, vyjádřil úmysl vycestovat a šlo o jeho první protiprávnost. Poukázal také na svůj mladý věk, kdy je zde dle něj předpoklad dosažení nápravy i mírnější cestou.
10. Rozhodnutím ze dne 19. 11. 2021 č. j. CPR-23763-2/ČJ-2021-930310-V241 žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Uvedl, že jej považuje za přezkoumatelné, nebylo zjištěno, že by v něm absentovala úvaha o důvodech uložení vyhoštění v délce 2 roky. Správní orgán I. stupně podle žalovaného adekvátně zohlednil, že se jednalo o první porušení právních předpisů ze strany žalobce, a dále skutečnost, že na území ČR nepáchal trestnou činnost. Žalovaný neshledal délku dvou let nepřiměřenou.
11. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, ve které poukázal na nedostatečné zohlednění individuálních okolností jeho případu, poukázal mj. na svou tíživou finanční situaci a spolupráci se správním orgánem. Rovněž uvedl, že vycestování do domovského státu bylo v době platnosti víza nemožné z důvodu uzavření země v souvislosti s pandemií Covid-19.
12. Následně bylo rozsudkem zdejšího soudu č. j. 19 A 44/2021-18 ze dne 10. 1. 2022 zmíněné rozhodnutí zrušeno. Soud poukázal na to, že odůvodnění žalovaného ohledně délky zákazu pobytu nenavazuje na odůvodnění prvostupňového orgánu a nereaguje na odvolací námitky. Žalovaný uvádí, že správním orgánem prvního stupně bylo zohledněno, že se jednalo o první porušení právních norem žalobcem a že na území nepáchal žádnou trestnou činnost, avšak takové úvahy správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí nezmínil. Žalovaný se nijak nevypořádal s odvolacími námitkami, z jakých důvodů považuje délku vyhoštění za přiměřenou a jaké polehčující okolnosti měly být zohledněny. Přitom dle soudu některá tvrzení žalobce mají reálný základ. Soud žalovanému uložil, aby se důkladně vypořádal s jednotlivými polehčujícími skutečnostmi uvedenými žalobcem v žalobě, a rovněž aby se vypořádal s tvrzením o uzavření země z důvodu pandemie.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

13. Žalovaný dne 4. 2. 2022 vydal napadené rozhodnutí č. j. CPR-23763-15/ČJ-2021-930310-V241, kterým opět prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Uvedl, že žalobce nesporně naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně se dle žalovaného adekvátně zabýval délkou pobytu žalobce v ČR, povahou a pevností rodinných vztahů, vazbami na území. Byly zohledněny skutečnosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Závazné stanovisko je se závěrem, že vycestování žalobce je možné.
14. Ohledně stanovení délky vyhoštění zopakoval žalovaný svůj dřívější závěr o tom, že podle něj v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí neabsentuje jakákoli úvaha o tom, z jakého důvodu bylo správní vyhoštění uloženo na dva roky. Znovu odkázal na str. 4 a 5 rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kde podle žalovaného správní orgán I. st. uvedl, že vzal v potaz, že se jedná o první porušení právních předpisů žalobcem a také fakt, že zde žalobce nepáchal trestnou činnost. Žalobci bylo možné uložit vyhoštění až na 5 let, délku 2 roky považuje žalovaný za přiměřenou vzhledem k okolnostem případu.
15. Žalovaný dále uvedl, že byla zohledněna délka neoprávněného pobytu žalobce na území ČR. Odvolací orgán vzal v potaz, že se jednalo o první porušení právních předpisů ze strany žalobce, jeho věk, skutečnost, že nepáchal na území ČR trestnou činnost, a rovněž fakt, že zde vykonával bez povolení výdělečnou činnost. Uvedl také, že neoprávněný pobyt žalobce byl zjištěn až při kontrole provedené správním orgánem dne 4. 8. 2021. Žalobce sám svůj neoprávněný pobyt nijak neřešil, ač si ho musel být nutně vědom. Nejedná se proto ze strany žalobce o marginální jednání. Ohledně nemožnosti vycestování do Uzbekistánu z důvodu pandemie Covid-19 žalovaný uvedl, že mu není známo, že by v dané době nebylo možné do Uzbekistánu vycestovat. Žalobce je občanem Uzbekistánu a lze předpokládat, že by mu byl návrat přes určitá bezpečnostní opatření ohledně zamezení šíření onemocnění Covid-19 unožen. Tvrzení o nemožnosti vycestování považuje žalovaný za účelové s tím, že žalobce při výsledku sdělil, že na území chtěl nadále zůstat a vydělávat peníze.
16. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
18. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

19. V dané věci je nesporné, že při stanovení délky vyhoštění byl zohledněn žalobcův neoprávněný pobyt, který byl adekvátně vymezen od 29. 9. 2020 do 4. 8. 2021. K tomu soud podotýká, že je zřejmé, že nejde o pobyt nikterak zanedbatelný, nýbrž o pobyt trvající necelý jeden rok. V této souvislosti nelze také odhlédnout od skutečnosti, na kterou poukázal žalovaný, že žalobce si byl beze sporu vědom, že na území pobývá neoprávněně, avšak svůj pobyt nikterak sám aktivně neřešil. Neoprávněný pobyt byl naopak zjištěn až při pobytové kontrole dne 4. 8. 2021. Lze tak usuzovat, že pokud by tato kontrola nebyla provedena, žalobce by zřejmě na území pobýval nelegálně i nadále. V tomto ohledu lze rovněž souhlasit s žalovaným, že tvrzení žalobce o nemožnosti vycestování v době platnosti víza z důvodu uzavření země původu kvůli pandemii onemocnění Covid-19 se jeví účelově, neboť žalobce výslovně při výsledku mj. uvedl, že jeho úmyslem bylo zde setrvat tak dlouho, dokud to půjde, dodal, že počítal s tím, že mu může být uloženo vyhoštění. Žalobce naopak neuvedl nic o tom, že by měl v úmyslu ČR opustit.
20. V rámci odůvodnění délky správního vyhoštění bylo rovněž zohledněno, že se jednalo o první porušení právních předpisů ze strany žalobce, jeho věk, skutečnost, že nepáchal na území ČR trestnou činnost a bylo také přihlédnuto k tomu, že zde vykonával bez povolení výdělečnou činnost.
21. Žalobce v žalobě výslovně uvedl, že žalovaný v návaznosti na pokyn soudu odstranil vytýkané nepřezkoumatelnosti, nicméně přidal novou, která by mohla způsobit nezákonnost rozhodnutí, proto se soud omezil toliko na toto nově namítané pochybení žalovaného, kterým je podle žalobce skutečnost, že žalovaný přestože uložil žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, zohlednil jako přítěžující okolnost i fakt, že žalobce na území ČR vykonával nelegální práci. Podle žalobce pokud v rámci provedeného výsledku uvedl, že v České republice vykonával brigády, měl správní orgán takové tvrzení ignorovat a žalobce postihnout za nelegální pobyt (bez toho, aby mu přitěžoval nelegální práci), nebo věc vyšetřit, a poté jej za uvedené postihnout, ovšem tento postup promítnout do vymezení předmětu řízení, resp. právní kvalifikace.
22. K této námitce soud uvádí následující.
23. Žalovaný nově mezi přítěžující okolnosti, který byly vzaty v úvahu, zařadil výkon práce sdělený žalobcem v rámci výsledku, kdy uvedl, že v ČR pracoval na různých brigádách. Nelegální výkon práce žalobce tak byl prokázán, nikoli však jeho rozsah. Nelegální výkon práce je samostatnou skutkovou podstatou správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný tak mohl zahájit také řízení o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců a za tím účelem provést dokazování. Pokud by žalobce nespolutracoval, neuvedl dobu a místo zaměstnání, mohl by žalovaný pouze konstatovat, že žalobce vykonával nelegální práci po dobu 2 dnů (žalobce uvedl brigády, tedy nikoli jeden výkon zaměstnání). Vzhledem k tomu, že zákonodárce považuje za společensky více nebezpečný neoprávněný pobyt cizince na území ČR než výkon zaměstnání bez oprávnění, jestliže ukládá za dané protiprávní jednání zákaz pobytu až 5 let oproti až 3 rokům za nelegální výkon práce, jeví se z hlediska hospodárnosti řízení racionální nezahajovat kumulativně řízení o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců, je-li zahájeno řízení dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Nezahájení dalšího řízení o správním vyhoštění jistě není na újmu cizince. Pokud by bylo vedeno kumulativně řízení o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců i dle § 119 odst. 1 písm. Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

a) bod 4 zákona o pobytu cizinců bylo by naplnění obou skutkových podstat přitěžující okolností, neboť obecně spácháním dalšího protiprávního jednání je přitěžující okolnost, jejímž limitem je zejména absorpční zásada. Kritéria uvedená v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců nejsou výlučná, pokud je zákon vyjmenovává s úvodem „zejména“ (*Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*). Správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, ale preventivním správním opatřením, který nesleduje represivní účel (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2019 č. j. 3 Azs 11/2019-47, bod 17). Přitěžující okolnost dalšího protiprávního jednání – nelegálního výkonu zaměstnání může být prokázána i bez řízení o správním vyhoštění § 119 odst. 1 písm. a) bod 4 zákona o pobytu cizinců, je-li prokázána pouze obecně bez její kvantifikace tvrzením cizince. Oproti přitěžující okolnosti kvantifikované dokazováním v řízení dle § 119 odst. 1 písm. a) bod 4 zákona o pobytu cizinců, půjde o přitěžující okolnost nižšího účinku odpovídající rozsahu 1-2 dnů nelegálního výkonu zaměstnání (dle tvrzení žalobce brigáda - brigády), neboť jiný rozsah výkonu zaměstnání prokázán nebyl. Postupem žalovaného jako takovým žalobci újma nevznikla, neboť přitěžující okolnost byla dána v minimálním rozsahu nelegálního výkonu zaměstnání a zároveň žalobci zůstalo zachováno právo se účinně bránit proti účinku této přitěžující okolnosti, tudíž jeho právní postavení se nijak nezhoršilo oproti případnému zahájení dalšího řízení dle § 119 odst. 1 písm. a) bod 4 zákona o pobytu cizinců.

24. Je na uvážení správního orgánu, jak dlouho dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 - 46).“*

25. V daném případě bylo možné žalobci uložit správní vyhoštění se zákazem vstupu až na 5 let, přičemž žalobci bylo správní vyhoštění uloženo v délce dvou let, kdy tuto délku soud nepovažuje za jakkoli nepřiměřenou okolnostem případu i bez přihlédnutí k přitěžující okolnosti. Žalovaný nepřekročil správní uvážení. Neoprávněný pobyt žalobce trval téměř jeden rok, což je zásadní doba, nehledě k tomu, že bez zásahu policie by žalobce v protiprávním konání pokračoval. Byly rovněž adekvátně zohledněny zjištěné polehčující okolnosti – nepáchání trestné činnosti, věk a fakt, že šlo o první protiprávní jednání žalobce. Veškeré tyto skutečnosti byly řádně vzaty v potaz a podporují důvodnost stanovené délky vyhoštění, která představuje dvojnásobek doby neoprávněného pobytu, Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

což nelze považovat za nepřiměřené i bez přitěžující okolnosti nelegálního výkonu zaměstnání.

26. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí také vyplývá, že se správní orgány řádně zabývaly tím, zda došlo k naplnění některé ze skutkových podstat § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a zda vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebude pro žalobce představovat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života. K tomu správní orgány uvedly své závěry, dle kterých v řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce naplnil skutkovou podstatu dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, a že s ohledem na veškeré okolnosti posuzovaného případu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, oba přitom vycházely z řádně zjištěného skutkového stavu. Správní orgány obou stupňů vzaly v úvahu všechny skutečnosti zjištěné jak z výpovědi žalobce, tak ze shromážděných podkladů. Při posuzování přiměřenosti přijatého opatření vyšly z kritérií stanovených v § 174a zákona o pobytu cizinců, zhodnotily tak zejména závažnost a druh protiprávního jednání žalobce a s tím související délku jeho pobytu na území, vědomost postupu žalobce a též další aspekty tam uvedené. Konkrétně správní orgán I. stupně shledal uložené vyhoštění jako přiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života. Konstatoval, že žalobci ve vycestování mu nic nebrání a v ČR nemá žádné vazby, kdy naopak v domovské zemi má veškeré zázemí. Soud dodává, že žalobce sdělil, že jeho rodina je v Uzbekistánu. Nebylo zjištěno nic, co by jeho vycestování mělo jakkoli bránit.
27. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobních námitek důvodné, a proto žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

V Praze 18. 3. 2022

Mgr. Kamil Tojner, v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.